

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ YENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España.....	{ 3 mesos.....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangó.....	{ 3 mesos.....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

COPIA D' UNES ORDENANCES.

A un passatge vengut amb s' últim vapor, de ses Amèriques fosques, país ahont els homos més alts no midan més que tres pams, y qu' únicament ténen un uy al mitx des front, per lo qual hèm de crèure que no hey vèuen tant còm nòltros, li he quedat molt agrahit per s' obsèqui que m' ha fèt de regalar-mè un esemplà de ses *Ordenances Municipals* vigents en dit país.

Còm jò no som d' aquells egoistes que tot heu vòlen per ells mateixos, he pensat que convenia posà alguns d' els séus articles ó sian es més notables à L' IGNORANCIA, perqu' els vertaders ignorants tengan coneixament des mòdo còm s' arreglan en aquell país, ahont encara no hey ha arribat sa llam del sigle.

Yddò, vaja envant; aquí van dits articles: ja dirèu si vos fà sa mòstra.

ART. 10. Està terminantement prohibit es que romanga dins es pòble cap persona estèrna, si no va acompanyada d' un document qu' acredita sa séua personalitat y es mòdo que té de viure; amb un certificat de bona conducta firmat y sellat per ses autoritats de sa séua vila, Batle, Rectó y Jutge municipal.

ART. 11. Al qui se 'l trobarà sense papés farà efectiva sa multa de cinquanta pessesetes, y sa casa que li hajèn donat hostalatge en pagarà cent. Unich mòdo de lliberarsè d' aquests esbarts de *vagamundos* que no ténen altre industria més qu' aquella de: «*Lo que mis ojos ven mis uñas águilas son.*»

ART. 21. Tots ets establiments de ví, aygordent y qualsevòl altre casta de such se tancaràn à les dèu de sa nit en s' hivèrn y à les onze en s' estiu si abans no mòuen rendu, còm igualment totes aquelles cases ahont hey ha establides sociadats de recreo; advertint que no hey ha de quedá dedins tancat ningú que sia estèrn à sa família que l' habit. Els contraventors seràn multats amb vinticin pessesetes fins à cent, y en càs

de reincidència pagarán el doble de sa multa y es farà tancá s' establiment ó sociadat; posantli un lletrero à sa pòrta que diga: «*Se ha cerrado porque sus dueños son incorregibles.*» Axò serà per espay d' un any.

ART. 30. Ses cases habitades per dones *immorals*, serà condició indispensable el que tengan sempre penjada en es balcó ó finestra una bandera vermeya, de dia; y en sa nit un faròl que fassa bona claró també vermey, qu' estarà encès totes ses hores de sa nit, amb un lletrero transparent que dirá: «*Casa immoral.*» lo mateix qu' à sa bandera; y éelles, ses dones, quant sortirán en es carré durán sabates vermeyes. Aquestes condicions son aplicables també à ses cases ahont es jugan jochs prohibits per sa Lley, solament qu' es coló en lloch d' essè vermey serà groch, de mòdo que tant ets amos de dites cases còm els séus parroquians també estarán obligats à dú sabates grògues. Axò es perque tothòm conèga ses persones per lo que son y s' en pugan decantá d' hora, y per més tranquilidat d' els vecins honrats; à tota sa gent *immoral* l' obligarán à viure dins un carré mateix, per hont sa policia no permetrà qu' hey pás ningú de menor edat.

ART. 42. Als qui després de tocades les onze de sa nit se los trobará p' es carré moguent renòu ó que vajan de parranda sonant qualsevòl instrument y cantant, pagarán dèu pessesetes de multa per primera vegada, y en càs de reincidència pagarán vint y sis dies de presó, perque ningú té dret à incomodá à sa gent pacífica y trabayadora qu' está descansant, y més, qu' els mateixos que van de *ría*, à l' ondemá no podrián cumplí amb sa séua obligació, tant si fan feyna per éells còm si yan à jornal. El dia, Deu Nòstro Señor l' ha fèt per trabayá y sa nit per descansá, y aquesta Lley s' ha d' observar amb tots ets séus punts y comes. No es just qu' es pòble estiga incomodat per uns quants caps-huyts.

ART. 53. Durant ses hores de s' escola, es à dí, de les vuyt des dematí fins à les onze y de les dñes fins à les cinch des decapvespre, tots quants d' atllòs es

trobarán jugant p' es carré seràn condubits à sa presó, y no sortirán fins que els séus pares ó tutors haurán satisfet dèu pessesetes de multa, y en càs de insolvència estarán tancats dèu dies à sa presó. De sa bona observancia d' aquest article dependeix el que no es crien uns malfanés, pues convé qu' estigan ocupats, bé en s' escola ó en sa feyna; perque tots saben qu' entra nòltros s' en passetjan moltets que son còm à *biduins*, ¿y perque? perque ni els séus pares ni ses Autoritats los cuydaren quant eran petits.

ART. 65. Per ningun concèpte serà permès ni tolerat qu' els carruatges corrin per dins sa població, pues sa persona que vaji dedins, si frissa molt, pòt devallá y essè partit correns ó al tròt des mòdo que li don la gana; y axò sense fé distinció de persones, classes ni categories, vaji ó no de servici, perque abans que tot está sa seguridat individual; y el qui fallará sufrirá sa multa de vinticin pessesetes y serà responsable de tots els dañs y perjudicis que ocasion.

ART. 71. Durant es diumenge no serà permès estigan ubèrts ets establiments, ni tampoch es de *comestibles* y *bebestibles* baix de sa multa de cinquanta pessesetes y s' establiment tancat per un mes. Quedan esceptuades ses Farmacies y carnerceries; però en sa condició que no vendrán carn à ningú que no present per escrit s' ordre des metge fetxada es mateix dia ó s' anterior, en el que expressin que sa carn es per un mall.

ART. 78. Per essè empleats des Municipi es precis presentá sa llecència d' havè servit bé dins s' Armada ó à s' Etlzèrsit, però à falta d' aquests heu podrà essè qualsevòl sempre que sia capás y acompany à sa sollicitut certificat de bona conducta, perque aquests empleos no han d' essè donats per recomendació de Don Perc ó de Don Pau; rès de tot axò, pues moltes de vegades es vèu qu' alguns des recomanats no son bons per rès; y altres han de fé sa feyna séua. *Nada: cada palo que aguante su vela.* El present article no se refereix

als empleos científichs que s'ocupan per oposició.

ART. 79. No será permès à s'Ajuntament destiná ninguna cantidat des fondos municipals amb adorná cap habitació de La Sala, ni en música, ni en rès de *lujo* mentres tant es degui un cèntim à n'els empleats des Municipi; perqu' está de lo més lleitx que tengan que comprá al *fiado*, mentres els señós Concejals sèuen en hònes *poltrones*. No señó; lo primé es quedá bé, y qui vulga estuferá que la pach de sa séua bossa, perqu' es fé un mal papé es donarsé importancia amb cèntims que no son séus.

ART. 86. Sempre qu'un Concejal sollicit de s'Ajuntament alguna còsa en benefici d'els séus interessos, li será permès el defensá sa petició còm à qual-sevòl altre ciudadá, però quant passí à votació no podrá está present durant aquell acte, ni sollicitá s'apoyo de ningú d'els séus companeros, perqu' axò seria portarsé en molt pòca delicadesa, impròpi d'un representant des pòble.

ART. 87. Per ningun concèpte podrá cap Concejal cobrá d'els fondos municipals ni rèbre cap regalo per causa de sa posició qu'ocupa, còm à membre de s'Ajuntament. Aquest article es preventiu, perque podría essé qu'entre tants s'en trobás algun que fós molt escrupulós. Val més sa que guarda que sa que cura.

ART. 92. Si succehís que qualcun d'els señós de s'Ajuntament (desde es Batle fins à s'últim Retgidó), es propasás à cometre algun abús de confiança, probat que sia, en Junta general, será espulsat des Municipi y publicada sa séua falta en es *Bolletí Oficial* y demés periòdichs de sa provincia. Es molt just que se don *morcilla* à n'aquell que la se guaña.

ART. 93. Tot s'Ajuntament en massa té el sagrat devè de vigilá à tots els empleats des Municipi, observantlós si es penjan à sa feyna, perdent es temps fumant y parlant de política y altres còses que perteneixen més à s'història qu' à s'oficina; pues es pòble los paga perque compleixcan amb sa séua obligació y no pèrdin es temps en *pòrros-fuyes*, còm succeheix y hem vist moltes de vegades.

ART. 94 y últim. Aquestes ordenances que son fètes y aprobades per s'opinió pública, serán respetades y observades al pèu de la lletra, tant p'es governants còm p'es governats; perque de lo contrari sa població vendria à essé còm una casa d'*orats* ahont ningú s'hi entendria, y qu'els estèrns podrian classificarmós de pòble *sauvatge*, y amb rahó; perque no basta qu'un pòble ó Nació tenga un bòn còdich administratiu, no; pues lo que impòrta es qu'es Govern sápigamáná, y es pòble sápigamáná; amb una paraula, qu'es Govern y es pòble es sápigamáná entendre y caminá

tots dos p'es camí de la veritat, que bona falta fá.

Fins aquí arriba s'articulat d'aquestes ordenances; vòltros, lectors ignorants, ja les classificareu segons es vòstro *saber* y *entender*; perque jò no m'atrevesch à dí terminantement lo que son; però, me pareix que trobariam bastants d'Ajuntaments en qu'els señós Concejals, apesá de que son de majó talla y qu'hey vèuen amb dos uys, y que son nats y criats ahont reyna y governa es sigle de sa llum, sòls no les farían tan hònes còm aquestes, que son fètes per homos tan petits y en es país de sa fosca.

UN RONDAYÉ.

RECORTS D'UNA CANSÓ. (*)

La gran Ciutat de Palma
No pòt aná milló
La vida mia...
No pòt aná milló
La vida amó.

Ses Belles Arts cultiva
Amb pátrio y gran ardó
La vida mia...
Amb pátrio y gran ardó
La vida amó.

Té estrets, y tórts, y lletjos
Carrés y carrerons
La vida mia...
Carrés y carrerons
La vida amó.

S'empedregat que tenen
De clòts está pié tot
La vida mia...
De clòts está pié tot
La vida amó.

Preguntauhó à persones
Que tenen uys de poll
La vida mia...
Que tenen uys de poll
La vida amó.

Té un saló de pintures
Qu'está à un costat des Born,
La vida mia...
Qu'está à un costat des Born
La vida amó.

Y está desèrt de cuadros
Contau si n'hi ha molts
La vida mia...
Contau si n'hi ha molts
La vida amó.

(*) S'ha de cantá amb sa tonada de *La Ciutat de Nápols* y axí aviat la sabrán de memòria es nins d'uè y ets atlots que van à dú òli; y la cantarán ets horabaixes per devés ets escalons de La Sala.

¡El Parque, un altre alhaca,
Qu'ha quedat d'agradós!
La vida mia...
Qu'ha quedat d'agradós
La vida amó.

Que rich de llum estava
Quant s'inauguració
La vida mia...
Quant s'inauguració
La vida amó.

Y ara es faròls no donan
Cap mica de claró
La vida mia...
Cap mica de claró
La vida amó.

Y aquella casa suissa
Té fatxa de panteó
La vida mia...
Té fatxa de panteó
La vida amó.

Sa Llònja el gran palacio
De la contratació
La vida mia...
De la contratació
La vida amó.

L'ha convertida el diable
De ball en gran saló
La vida mia...
De balls en gran saló
La vida amó.

Quant venga sa Corema
No hey farán cap sermó
La vida mia...
No hey farán cap sermó
La vida amó.

Sinó qu'estará plèna
De pols y de brutó
La vida mia...
De pols y de brutó
La vida amó.

El claustro gran y artístich
De Sant Francèsch gloriós
La vida mia...
De Sant Francèsch gloriós
La vida amó.

Vòl ara el qui governa
Convertirlo en presó
La vida mia...
Convertirlo en presó
La vida amó.

La Sala ja no penja
Els cuadros devant Cort
La vida mia...
Els cuadros devant Cort
La vida amó.

Ni tampòch trèu en triúmfo
D'En Jaume el gran penó
La vida mia...
D'En Jaume el gran penó
La vida amó.

Ni mòstra aquell rich cuadro
Del nòstro Sant Patró
La vida mia...
Del nòstro Sant Patró
La vida amó.

Sòls mòstra qu'está buyda
Sa caixa un Retgidó
La vida mia...
Sa caixa un Retgidó
La vida amó.

Oh, molt ll-lustre Palma
No pòts aná milló
La vida mia...
No pòts aná milló
La vida amó.

UN ATREUIT.

BROMA ELÁSTICA.

(Se dedica à tots els qui feren festa el dia 28 de Dezembro.)

Jò, Ignocènci XAROGUES, *petit d' España, Gran Crèu d' una dòna vayvèra, golosa y malfanera; de set infants avaciats; y Gran Placa y replaca daurada d' una sògra amb uns morros d' un pam:*

Després de moltes investigacions y d' haver-mè cremat ses cèyes cercant còses més fòrtes que s' inteligència y sa fòrsa bruta de s' homo, à la fi he trobat tres còses que li guañan, encara qu' aquest homo venga per línea rècta de Sansó ó d' Hércules.

Son ses sigüents:

1.ª Ses plorayètes de ses dònnes: testimoni d' aquesta veritat, aquests tres personatges bíblichs, Adan, Sansó y Salomó.

2.ª Es xaròp de pámpol: testimoni d' axò, tants de sacerdots del *deu Baco*, desd' aquells que l' adoran amb ses oreyes un poch calentes, fins à aquells que li tributan culto postrats p' en terra al mitx des carrés y plasses públiques.

3.ª Es doblés: testifica aquesta veritat, tants d' adoradós del *deu Caco*, desde ses més petites (*i...rre...gu...la...ri...dats*) que se cometen dins ses caixes Municipals ó de s' Estat, fins à n' els atrevits ròbos de rapiña dins es camins reals.

Aquest descubrimient ha obtengut medalla de llauna y distinció honorífica à n' es Certámen de sa Calòbra, y medalla d' òs à s' Esposició de sa Porrassa; y ara se regala *gratis* à tots els ignorants de bona fè.

Ignocènci Xarògues y Cándido, (per no sèbre firmá, firm jò per éll.)

MESTRE GRINOS.

À MON ESTIMADA AMIGA P. R. Y S.

De Seuva som venguda,
Pèpa estimada,
De Seuva qu' es sa vila
Que més m' agrada.
Més, ¡ay! amiga méua,
M' en vuy torná,
Dins la Ciutat tancada
No hey puch está.
¿Ahont son aquells oratges
Que respirava?
¿Ahont aquells camps alegres
Que contemplava?
Ja no puch à tota hòra
Corre y trescá
P' es bòsch y sa garriga
Y l' olivá.

Tots es dies quant l' auba
Xalesta eixía
L' esquella de les guardes
De lluny sentia,
Y els auceliets y galls
Plegats cantavan,
Y aquests cants matiners
Molt m' alegravan,
Se clara fontinòla
Fresca corria,
Regant ses bellas ròses
Que pròp tenia....
Mon còr d' es qu' he venguda
Ne pòrta dòl.

Sòls per una raitxeta
Puch veur' el sòl.
Ara ja no'm despèrtan
Es tauladérs
Si no es crits y paraules
Des baladrés.
Apenes es de dia
Al punt ja sent
Quatre ó cinch veus que diuen
¡Calent! ¡Calent!
Més tart. ¡Qui té cadircs
Per adobá.

Endiòts, galls ò gallines
Quin vòl comprá.
Hala qui te pedassos,
Pells de confí.
Hala, que tot se compra
Y es hò per mí...

Y axí tot lo sant dia
Sòls sent cridá
Y tant de truy m' arriba
A maretjá.
El camp me dona vida,
Ciutat tristó:
Respirant s' ayre lliure
Estich milló.

Prest m' en tornaré à Seuva
Y allá estaré
Y els séus suaus aromas
Respiraré
Y aquí dexém que cridan
Es renouers
Qu' es cantars d' els pagesos
M' agradan més.

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Un periòdich de Ciutat diu lo sigüent:
«Mentres mos complau es veure s'a-

prèci que fan els estrangers de sa nòstra literatura, mos dòl en gran manera veure es desvío amb que la jodiccan es nòstros compatricis y lo poch que la conran, pués des que va deixá d' apareixe *El Museo Balear*, (si esceptuam una qu' altre composició insertada en sa *primera época* de L' IGNORANCIA,) no pareix sinó que mos hem proposat s' oblidarla per complet.»

Estám del tot conformes amb lo que diu aquest periòdich respècte à desvío y pòca conró; però, entenguem-mòs:

¿Qu' es axò que vòl dí que L' IGNORANCIA ha tengut dues *épocas*?...

¿Y axò de que sa primera va conrá sa nòstra literatura, y sa segona no, lo cual no es exacte?

¿Y quant acabá aquesta primera *época* y comensá sa segona?

Nòstros, redactors de L' IGNORANCIA, desde es comensament ja sabem que lo que publicam no val cap doblé, à jodici nòstro y literariament considerat; altre fi mos guí. Veym, emperò, que sa venta des periòdich en lloch de decaure més tost aumenta; apesá de lo poch qu' es nòstros compatricis mos ajudan à conrá ses lletres mallorquines; y axò es una pròva de qu' el públich segueix passant gust en sa lectura des séus cuentos, articles y poesíes, maldament haja entrat dins sa segona *época* que se supòsa, y no tengan cap mèrit literari.

**

Mos han remès unes *Consideracions* qu' es fabricants de esperit de ví han oferit à s' exámen des Ministèri, ara que se parla d' un nòu Tractat de Comèrs amb Alemanya.

Son massa llargues per insertarlès en es nòstro petit setmanari, però les apoyam d' una manera sèria y voldriam que se tenguessen presents perqu' interessa à sa nòstra illa que se don protecció à n' aquesta industria, que tanta riquesa li pòt proporcionar.

**

Don Antòni Gelabert, President de sa Real Acadèmia de Medicina y Cirugia, mos convidá à sa sessió inaugural des present any, que se celebrá dimecres à vespre.

Li agrahim s' atenció.

**

Sa festa de Sant Sebastiá va perdent de cad' any una per una ses séues glòries y tradicions.

Ja no se fan flamades p' es carrés en celebrat des nòstro Patró.

Ja no se fá aquella processó solemne que se li feya.

Ja no pòsa alimares La Sala, còm un temps; ni assisteix en corporació municipal completa à la festa que pagava à nòstro'n Sant Patró dins La Sèu.

Ja ni siquiera trèu à llum es célebre cuadro de Vandick còm trèya un temps,

ni sa còpia que li regalá un señó Retgido per aquesta funció, tan gelós estava de que no fessin un forat a sa tela de s'original.

L'any qui vé tal vòlta sa festa des Sant Patró nòstro, serà tan poch sonada còm sa de qualsevol diumenge llís.

Rès hey tendriam que dí si se pogués lográ al manco qu' es dia de Sant Sebastia fós un vertadé dia de *sense bestid* per Palma y la part forana.

Es blat per ara grana bé per dins Mallorca. Sòls hey ha sa vila de Capdepera que de cada dia va perdent sa cohitá, s'hi ha posat dins es sembrat tanta d'herba dolenta que no arribará a graná si l'amo no hey envia hòns metjencadós per arrancarla de rèl.

Es una llástima es passarné y es veure s'abandono amb que se ténen aquelles tèrres, que ben conrades donarian molt de fruyt, més d'es que se figuran es conradós mateixos.

—Juan, ¿perque no t'en vás a fé feyna des téu art a n'es pòble *x*, axí còm has anat a ferné a n'es pòble *z* y *h*?

—Perque si hey vatx no hey trobaré, còm en aquests, qui'm don taula franca, y honors, y consideracions, y hònes ganancies; sinó pena que passá y poch profit.

—¡Ah!.... Ja t'entençh.

En es passeitx d'es Born han comensat per trèure d'allá dins es llimpiabotes. Ben fet. Que vajan a fregá sabates a s'hora y a n'es punt de fregarlès.

Diuen qu'en treurán ses màscars. També estará ben fet, perque per bromes y comparses que vajan a n'es balls qu'en es Born sòls hey van a passetjá es qui duan sa cara alta y descubèrta.

Diuen també qu'en vòlen trèure es pòbres que demanan caritat. No los tregneu del tot. Dexaulós está a sa pòrta per si hey ha qualque señó que vulga darlós una pessa de dos ó de quatre. No sian tan cruèls.

Lo que convendría qu'en treguessen seria es cans y ses cusses. Axò sí. Aquell passeitx no es fét per aquesta casta d'animals. Fòra cans y cusses.

Es mòrt un d'aquests dies passats el Pare Ignaci Vich, caputxí, qu'era un vertadé modèlo de sacerdots.

Instruhit y sabi en teología y lletres vivia pòbremen y lluny del mon, amb una suma modèstia y humildat; sense tení en conta més glòria qu'es cumpliment des séus devers qu'eran es de tot bòn cristiá.

Molta gent qu'amb éll se confessava quedará desmarrada aquesta Corema.

Nòstro'n Señó el tenga en la séua

santa glòria, y fassa que sia imitat en tot, p'els qui professan sa séua mateixa carrera de vocació.

CORRESPONDENCIA.

Felanilla 12 Desembre de 1882.

CARRILS.

Mon affectíssim señó:
Vòce Ignocèucia ja sab
(Puis crech qu'ha volgut tocarhò
Amb ses mans còm Sant Tomás)
Que per vení aquí de Palma
P'es carril, hèm de passá
De Manacòr fins aquí
Dins carros arrossegats
Per dos cavalls que tant sòls
Serveixen per jaure allá....
Ja sab ahont. A n'es carnatge.
¡Per cèrt que son bons cavalls!
Pues, dos d'aquests *rocinants*...
Pens qu'era dijous passat,
Que quinze persones duyan
O dimeeres. No fa al cas.
Lo cèrt es que quant hagueran
D'aquells cotxos de baixá,
Molts des passatgers tenian
(Molts més d'una quinta part)
Uys de poll, sèdes, buranes
Y hònes escarabotats.
Y els qui d'axò's libertaren
Tots tenian mal de cap
De medità que tres hòres
P'es caní, varen emprá.
Bòno, ydd; ja es sa tercera
Qu' a sa ploma he posat má
Perque de tan justes queixes
S'empresa en fassa algun cas;
Ses altres dues vegades
Qu' auxili havèm implorat,
Ha estat còm aquell qui renta
Amb llexiu a s'ase es cap
Y pèrd es temps y es llexiu
Y no lògra ferley blanch.
Si aquest pich remey no hey pòsa
Li podrèm dí aquell refran..... (1)
Jò no sé per quins cent sòus
De tal còsa cas no'n fá;
Diria qu'ets empressaris
Son fòrts de morro... y... de cap;
Que s'han proposat fé bèfa
Des qui los dona més guañy
En que tegan més paciència
Qu' aquell pacientíssim sant.... (2)

Diuen que té sa poesia
Cèrt atractia singulá;
Per axò he volgut servirmèn
Per veure si'n farán cas
Corretgint aquests abusos
Qu' amb sos tals carrils hey ha;
O sinó.... sinó.... tal vòlta
Prendrèm per una altre part....
Corretgiuvós empressaris
No aneu axí còm anau;
Procurau corre y fèr via
Ja que no'n fan es cavalls.

NAUJ ERTSEM.

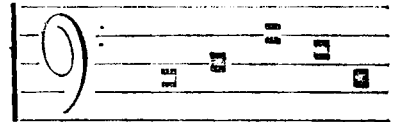
(1) Qui fa tres, ase es.
(2) Job.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*En es Miradò faré midò si fa sòl*
SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha claus.*
2. *En que du capulla.*
3. *En qu' hey ha anuncis.*
4. *En que sòna.*
TRIANGUL....—*Poncio-Poncí-Ponc-Pon-Pò-P.*
PREGUNTES...—1. *Serapi-Pteras.*
2. *Santa Maria.*
FUGA.....—*Justicia rodeltjada de temors era*
sa de Pilats.
ENDEVINAYA.—*Un còrn.*

GEROGLIFICH.

MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla L'IGNORANCIA a un plá?
2. ¿Y sa borra a una goma?
3. ¿Y molts de colomés de ciutat a n'es mòrts?
4. ¿Y sa bandera española a un òu?

BIEL.

XARADA.

Primera es un animal
Qu' algun tant raciosina;
Tench dins el dos medicina
Per curá mal de caixal;
El tot ja no es molt usual
Sa mòda axí heu determina.

MESTRE GRINOS.

PREGUNTES.

1. ¿Quina còsa es sa més dolça y sa més agre?
2. ¿Quin es s'animal més consemblant a un ase?
3. ¿Qu'es lo que val més sent lo ménos agrahit?
4. ¿Quin es es señal de plòdre que may ment?

FEROSTAS.

CAVILACIÓ.

ES BALL RET

Compòndre amb aquostes lletres un hinatge.
EN PERET.

FUGA DE CONSONANTS.

a.o. e.o.a. c. e. . ' u. .e.e.a.
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Vaitx veure un hòmo cassá
Sense filats ni escopeta,
Ets animals que matá
Tots los va deixá a sa plota
Sòls dugué es que no agafá.

J. B.

(Ses solucions dissapte qu' ó si som otus.)

3 FEBRÉ DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.